

Sygn. akt V KZ 24/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **A. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lipca 2021 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt II WKK (...)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 czerwca 2020 r., sygn. akt II Aka (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...), złożonej przez obrońcę skazanego A. W., jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Powyższe zarządzenie zaskarżone zostało zażaleniem obrońcy skazanego, który zarzucając mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów prawa procesowego, a to:

1. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez pozbawienie skazanego prawa do sądu;

2. art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie skazanego zagwarantowanego mu prawa do obrony w aspekcie materialnym;
3. art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. poprzez brak spełnienia przesłanek odmowy przyjęcia kasacji;
4. art. 523 § 1 k.p.k. poprzez brak uznania wskazanych w kasacji zarzutów jako „innego rażącego naruszenia prawa mającego mieć istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia”;
5. art. 530 k.p.k. poprzez przekroczenie upoważnienia do badania czy podniesione w skardze uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu odwoławczego do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, gdyż zaskarżone zarządzenie jest trafne i nie zostało wydane z naruszeniem wskazanych przez skarżącego przepisów.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, nawiązując do realiów procesowych sprawy, przedstawiono wyczerpująco powody odmowy przyjęcia kasacji obrońcy skazanego, które Sąd Najwyższy podziela.

Wbrew wywodom zażalenia, zaskarżone zarządzenie nie zostało wydane poza granicami kompetencji prezesa sądu (upoważnionego sędziego) do badania dopuszczalności kasacji. Z mocy art. 530 § 2 k.p.k., w ramach prowadzonej kontroli warunków wniesienia kasacji, prezes sądu jest uprawniony do sprawdzenia czy nie zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 k.p.k. – tj. zweryfikowania czy kasacja została złożona w terminie, przez osobę uprawnioną i jest dopuszczalna, a także czy została oparta na podstawach wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Oznacza to również konieczność dokonania oceny, czy strona spełniła warunek zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji, a jeżeli nie zaskarżyła tego orzeczenia, to czy orzeczenie zaskarżyła inna strona, a efektem tego była zmiana orzeczenia przez sąd odwoławczy na niekorzyść strony, która nie skarżyła orzeczenia (art. 520 § 2), albo też strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji – niezależnie od tego, jakie orzeczenie zostało wydane przez sąd odwoławczy – w kasacji podniosła uchybienie wymienione w art. 439 (vide: J. Matras [w:] Kodeks

postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, art. 530).

W taki właśnie sposób postąpił upoważniony sędzia prowadząc kontrolę warunków formalnych kasacji złożonej w imieniu skazanego A.W.

Skoro skazany jako strona postępowania nie zaskarżył orzeczenia Sądu pierwszej instancji, to w jego sytuacji wniesienie kasacji, która nie dotyczy uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., jest ograniczone do orzeczenia zmienionego na jego niekorzyść. Stwierdzenie, że warunek ten nie został spełniony, nie jest dokonaniem merytorycznej oceny zasadności kasacji. Wydając zaskarżone zarządzenie, upoważniony sędzia nie rozstrzygał o tym, czy podniesione w kasacji zarzuty są trafne, lecz czy mogą stanowić podstawę jej wniesienia, a strona jest uprawniona do wniesienia kasacji.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, orzekł na niekorzyść skazanego, co otwierało mu drogę do wniesienia kasacji. Nie oznacza to jednak, że jest ona nieograniczona i daje mu możliwość skarżenia wyroku Sądu odwoławczego także w tej części, w której utrzymano nim w mocy zaskarżony na niekorzyść skazanego wyrok Sądu pierwszej instancji.

Przyjęcie odmiennej, postulowanej w zażaleniu wykładni art. 520 § 2 k.p.k. byłoby nieuprawnionym uproszczeniem, sprzecznym z istotą tego przepisu, którego znaczenie musi być – co oczywiste – odczytywane w kontekście całości unormowań dotyczących kasacji. Jak słusznie zauważono w przywołanym w zaskarżonym zarządzeniu postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2003 r., V KK 14/03, taka interpretacja art. 520 § 2 k.p.k. prowadziłaby do zignorowania jednoznacznego w swej treści przepisu art. 519 k.p.k., czyniąc przedmiotem zaskarżenia w drodze kasacji wyrok sądu pierwszej instancji.

W realiach niniejszej sprawy skazany nie był uprawniony do zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego w zakresie utrzymanego nim w mocy i niezaskarżonego przez siebie orzeczenia o winie, a tego właśnie dotyczą zarzuty sformułowane w pkt I i II kasacji. W następstwie dokonanej przez Sąd Apelacyjny zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji skazany uzyskał uprawnienie do zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego, ale wyłącznie w zakresie orzeczenia o

karze i środka kompensacyjnym z tym jednak zastrzeżeniem, że zgodnie z zakazem określonym w art 532 § 1 k.p.k., podstawy wniesionej przez niego kasacji nie mógł stanowić zarzut niewspółmierności kary. W tym zakresie jedynym podniesionym w kasacji zarzutem był niedopuszczalny zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Na koniec stwierdzić trzeba, że chybionymi są zarzuty skarżącego dotyczące pozbawienia skazanego prawa do sądu i prawa do obrony. Zaskarżane zarządzenie nie uniemożliwiało oskarżonemu kwestionowania swojej odpowiedzialności za czyn przypisany mu wyrokiem Sądu pierwszej instancji, co mógł uczynić w ramach postępowania odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.